

Arrest

nr. 164 978 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C.DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 29 november 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Eveneens op 29 november 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 5 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat het bestaan van een duurzame en stabiele relatie niet afdoende is aangetoond.

1.4. Het door verzoekster ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissingen van 5 april 2011 wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 63 921 van 27 juni 2011.

1.5. Verzoekster dient op 25 juli 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 januari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 vernietigt de Raad de beslissingen van 24 januari 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 februari 2013 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt opnieuw geoordeeld dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Verzoekster dient op 14 april 2015 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. Bij arrest nr. 150 287 van 31 juli 2015 vernietigt de Raad de beslissingen van 11 februari 2013.

1.10. De burgemeester van de stad Morsel neemt op 14 oktober 2015, inzake de aanvraag van 14 april 2015, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, omdat verzoekster naliel het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van haar partner, het bewijs van ziektekostenverzekering en een geldig paspoort over te maken.

1.11. Verzoekster wordt bij schrijven van 9 november 2015, ter kennis gebracht op 20 november 2015, uitgenodigd bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische partner voor te leggen met betrekking tot de laatste twaalf maanden. Zij legt in dit verband verschillende stukken voor.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 november 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 9 december 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag Van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2011 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in-aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven OCMW Mortsel dd. 22.12.2010 waaruit blijkt dat hij in december 2010 recht had op een leefloon

- arbeidsovereenkomst OCMW Mortsel dd. 02.05.2011; verklaring OCMW Mortsel dd. 16.04.2012; resultaten afgesloten berekeningen; loonfiches OCMW Mortsel voor de periode september 2011 - 2012: uit het geheel van de voorgelegde documenten en de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in de periode 02.05.2011 - 09.05.2013 tewerkgesteld was bij het OCMW Mortsel in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976.

- aanslagbiljet personenbelastingen en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014)

Deze documenten hebben betrekking op de periode eind 2010 - eind 2013, en zijn bijgevolg onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de meer recente bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten

voorgelegd:

- gedetailleerde historiek BNP Paribas Fortis dd. 19.11.2015 voor de periode 07.07.2015 -13.11.2015

- schrijven HVW dd. 16.11.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode oktober 2014 – oktober 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving

Uit deze meest recente voorgelegde gegevens (oktober 2015) blijkt dat de referentiepersoon heden een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt betrokkene zelf legt diverse documenten (verschillende arbeidsovereenkomsten, loonfiches) voor met betrekking tot haar persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht. Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing opnieuw een opsomming geeft van alle documenten die meegedeeld werden bij de aanvraag van verzoekster op 25.07.2011 om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen.

Verzoekster verwijst naar het arrest nummer 86 660 van 31 augustus 2012 in de zaak RvV 90 512/II waarin gesteld wordt:

„Evenwel blijkt dat ook een stuk werd overgemaakt uitgaande van het OCMW van de stad Mortsel met als hoofding „Resultaat afgesloten berekeningen (...M.B.) waarin melding wordt gemaakt van de prestaties, door de partner van verzoekster, voor de maanden 1 mei 2011 tot en met 1 september 2011 aan een nettoloon van 1361,70 euro (met uitzondering van de prestaties voor de maand mei: 1341,28 euro. De in deze berekeningsstaat vermelde bedragen dermate van het bedrag van het leefloon (493,54 euro per maand) dat een zorgvuldig bestuur ze niet zou kunnen beschouwen als betrekking hebbende op het leefloon dat aan verzoeksters' partner werd uitgekeerd. De verwerende partij kan derhalve niet

zonder meer verwijzen naar de „uitkering van het OCMW van haar Belgische partner” teneinde te oordelen dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en migratie van 24.01.2012 werd vernietigd.

Verwerende partij stoort zich absoluut niet aan het gezag van gewijsde dat het arrestnummer 86 660 van 31 augustus 2012 heeft bekomen.

Verzoekster is van mening dat enkel en alleen rekening moet gehouden worden met de documenten die door verzoekster werden meegedeeld bij haar aanvraag van 25.07.2011 om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te bekomen.

De twee voorgaande beslissingen van verweerster werden vernietigd en bestaan niet meer. Verweerster moet op basis van de destijds meegedeelde documenten beslissen.

De documenten die nadien werden meegedeeld zoals het aanslagbiljet inkomsten 2013-aanslagjaar 2014, de meegedeelde documenten van BNP Paribas Fortis van 2015, de brieven van HVW van november 2015 zijn niet relevant en mogen niet gebruikt worden als motivering van een beslissing waarvan de aanvraag dateert van juli 2011.”

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is zo gegrond op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in dit wetsartikel. Verweerder motiveert ook op welke wijze hij tot deze vaststelling is gekomen, gelet op de voorliggende bewijsstukken. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. De Raad stelt vast dat deze motiveringen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoekster in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster beroept zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing is de vaststelling dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in dit verband vast dat de Belgische partner, gelet op de meest recent neergelegde stukken, intussen een werkloosheidsuitkering geniet, doch deze niet in aanmerking wordt genomen omdat het bewijs niet voorligt dat de partner actief op zoek is naar werk. Verweerder duidt verder dat de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoekster zelf evenmin in aanmerking kunnen worden genomen, omdat *“het de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoeegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”*.

Verzoekster betoogt dat verweerder aldus het gezag van gewijsde van het arrest nr. 86 660 van de Raad van 31 augustus 2012 heeft miskend en dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing enkel rekening mocht houden met de documenten zoals deze door haar werden meegedeeld ten tijde van de aanvraag van 25 juli 2011. Zij stelt dat de stukken die dateren van nadien, zoals de stukken betreffende de werkloosheidsuitkering van haar partner, niet relevant zijn en niet konden worden gebruikt ter motivering van de weigeringsbeslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 25 juli 2011, wat de inkomsten van haar Belgische partner betreft, enerzijds een stuk overmaakte met betrekking tot de berekening van het leefloon van haar partner gedateerd op 22 december 2010 en anderzijds een stuk uitgaande van het OCMW met als hoofding *“Resultaat afgesloten berekeningen”* waarin melding wordt gemaakt van de prestaties, door de partner van verzoekster, voor de periode van 1 mei 2011 tot en met 1 september 2011 aan een nettoloon van 1361,70 € (met uitzondering van de prestaties voor de maand mei: 1341,28 €). In de, thans vernietigde, beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 24 januari 2012 stelde verweerder betreffende deze aangetoonde bestaansmiddelen van de partner vast dat het een uitkering van het OCMW betrof, die niet in aanmerking kon worden genomen gelet op artikel 40ter, tweede lid, (eerste streepje,) 2° van de Vreemdelingenwet. In beroep betwistte verzoekster dat haar partner een uitkering van het OCMW genoot en wees zij erop dat haar partner als werkmans door het OCMW van Mortsels was aangenomen voor onbepaalde duur. Bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 vernietigde de Raad deze beslissing op volgende grond:

“De in deze berekeningsstaat vermelde bedragen verschillen dermate van het bedrag van het leefloon (493,54€ per maand) dat een zorgvuldig bestuur ze niet zou kunnen beschouwen als betrekking hebbend op het leefloon dat aan verzoeksters partner werd uitgekeerd. De verwerende partij kon derhalve niet zonder meer verwijzen naar de “uitkering van het OCMW van haar Belgische partner” teneinde te oordelen dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.”

In de daaropvolgend op 11 februari 2013 genomen nieuwe weigeringsbeslissing stelde verweerder dat de bestaansmiddelen van de Belgische partner die bestaan uit inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet) niet kunnen worden weerhouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, onder verwijzing naar de weigering van de vorige aanvraag. Bij arrest nr. 150 287 van 31 juli 2015 vernietigde de Raad ook de weigeringsbeslissing van 11 februari 2013. Hierbij overwoog de Raad dat *“[i]n casu verweerder ter motivering waarom de inkomsten van de Belgische partner afkomstig uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kunnen worden weerhouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet [...] niet [kon] volstaan met een verwijzing naar de beslissing genomen inzake “de vorige aanvraag vestiging” en dat “[e]nige duidelijke en begrijpelijke toelichting waarom verweerder de voorgelegde inkomsten van de Belgische partner – waarvan ook niet blijkt dat deze zijn te beschouwen als een leefloon of als een aanvullende gezinsbijslag – niet in aanmerking neemt, andermaal [ontbreekt]”*.

Inzake de gevolgen van een vernietigingsarrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn, in casu zes maanden, en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn werd getroffen, wordt vernietigd door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125, *T.Gem.* 1997, 102-107 en J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing verder geacht nooit te zijn getroffen. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de aanvraag. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. Een nieuwe weigeringsbeslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cf. J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; P. DE SOMERE, *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge*, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5).

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad heeft miskend. Het feit dat de bestreden weigeringsbeslissing steunt op de vaststelling dat blijkens de meest recente stukken de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering geniet doch zonder dat het bewijs voorligt dat hij ook actief werk zocht, oftewel op gegevens die niet voorlagen ten tijde van de aanvraag of de eerdere (vernietigde) beslissingen, vormt nog geen schending van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad en gelet op het bovenstaande miskent het evenmin de gevolgen van een vernietigingsarrest. Verzoeksters betoog dat gegevens die pas voorlagen bij het bestuur na het indienen van de verblijfsaanvraag niet relevant zijn en deze niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, kan niet worden bijgetreden. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, vermocht het bestuur op het ogenblik dat het de thans bestreden weigeringsbeslissing nam rekening te houden niet enkel met die elementen die reeds bestonden ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ook met een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster, wat betreft de beoordeling door het bestuur van de gegevens zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, op zich op geen enkele wijze aangeeft dat deze beoordeling niet zou steunen op een correcte feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig zou hebben gehandeld.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS